

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 682 din 9 august 2006

HOTĂRÂREA

din 1 decembrie 2005, definitivă la 1 martie 2006,

în Cauza Societatea Comercială „Mașinexportimport Industrial Group” - S.A.

împotriva României

(Cererea nr. 22.687/03)

Strasbourg

În Cauza Societatea Comercială „Mașinexportimport Industrial Group” - S.A. împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră formată din: domnii B.M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, J.-P. Costa, L. Caflisch, doamnele M. Tsatsa-Nikolovska, R. Jaeger, domnul E. Myjer, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 10 noiembrie 2005,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 22.687/03) îndreptată împotriva României, prin care o societate comercială română, Societatea Comercială „Mașinexportimport Industrial Group” - S.A. (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 9 iulie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de către doamna Angela Grecu, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de către domnul B. Aurescu, agent guvernamental, apoi de către doamna R. Rizioiu, care l-a înlocuit în funcție.

3. Cererea a fost atribuită celei de-a doua secții a Curții (art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acesteia, Camera investită cu soluționarea cauzei (art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită în conformitate cu art. 26 alin. 1 din Regulament. Ca urmare a abținerii domnului C. Bîrsan, judecător ales din partea României, Guvernul l-a desemnat pe

domnul J.-P. Costa pentru a ocupa acest loc (art. 27 alin. 2 din Convenție și art. 29 alin. 1 din Regulament).

4. La data de 3 februarie 2004, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 alin. 3 din Convenție, ea a decis ca admisibilitatea și fondul cauzei să fie examinate împreună.

5. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat componența secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cerere a fost atribuită Secției a treia, astfel reorganizată (art. 52 alin. 1).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. În anul 1998, Fondul Proprietății de Stat (*F.P.S.*), ale cărui atribuții au fost ulterior preluate de către Autoritatea pentru Privatizarea și Administrarea Participațiilor Statului (*A.P.A.P.S.*) și în prezent de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, a decis să vândă prin negociere directă pachetul majoritar de acțiuni (50,97%) din capitalul Societății Mașini Unelte (*Societatea M.U.*), deținut de stat.

7. În conformitate cu dispozițiile legale, ofertele cumpărătorilor potențiali erau analizate în prezenta lor în cadrul unei întruniri la sediul F.P.S., acesta din urmă angajându-se să vândă acțiunile celui mai bun ofertant într-un termen de 15 zile. Reclamanta și o altă societate (*W.M.*) au participat la procedura inițiată de F.P.S.

8. La data de 31 martie 1998, comisia de selecție a F.P.S. a analizat ofertele prezentate de către societățile sus-menționate. Printr-un proces-verbal încheiat cu aceasta ocazie, comisia a concluzionat ca cea mai bună ofertă a fost aceea a reclamantei, dar ținând cont de faptul că prețul oferit era inferior celui solicitat, comisia a decis să supună oferta analizei Consiliului de administrație al F.P.S.

Printr-un fax din data de 5 mai 1998, F.P.S. a invitat reclamanta să depună cel mai târziu a doua zi o nouă ofertă.

Reclamanta a făcut o nouă ofertă la 2 iunie 1998.

La 18 iunie 1998, F.P.S. a vândut pachetul majoritar de acțiuni societății *W.M.*, ca urmare a unei oferte pe care aceasta din urmă o făcuse la data de 6 mai 1998.

1. Acțiunea privind încheierea unui contract de vânzare

9. Reclamanta a chemat în judecata F.P.S., solicitând instanței să oblige F.P.S. să îi vândă pachetul majoritar de acțiuni în temeiul ofertei prezentate la data de 31 martie 1998.

Prin Hotărârea din 10 decembrie 1999, Curtea de Apel București a admis cererea sa, pe motivul că în cursul reuniunii din data de 31 martie 1998 reclamanta prezentase cea mai bună ofertă, și a obligat pârâta să încheie contractul de vânzare.

După investirea acestei hotărâri cu formulă executorie, reclamanta a cerut, la 29 martie și la 18 aprilie 2000, încheierea contractului de vânzare, dar s-a lovit de refuzul F.P.S.

A.P.A.P.S. (fostul F.P.S.) a formulat recurs împotriva hotărârii din 10 decembrie 1999.

10. Printr-o hotărâre din 18 mai 2001, Curtea Supremă de Justiție a decis ca litigiul trebuia soluționat de către Tribunalul București, și nu de către Curtea de Apel București. Ea a casat hotărârea și a retrimis cauza la instanța competentă.

11. Printr-o hotărâre din 1 martie 2002, Tribunalul București a reținut că, datorită refuzului A.P.A.P.S. de a încheia un contract de vânzare, reclamanta introdusese o altă acțiune, pentru a obține daune-interese (a se vedea procedura descrisă la pct. 2). Astfel, instanța a estimat că cerând daune-interese în cadrul unei alte acțiuni, reclamanta renunțase în mod implicit la acțiunea care viza obligarea A.P.A.P.S. de a încheia contractul de vânzare. Ținând cont de faptul că aceste daune-interese îi fuseseră deja plătite, a respins acțiunea ca inadmisibilă, pe motivul ca reclamanta nu putea să obțină repararea prejudiciului de două ori.

În urma recursului reclamantei, printr-o decizie din 5 septembrie 2002, Curtea de Apel București a confirmat temeinicia acestei hotărâri.

2. Acțiunea în daune-interese

12. La data de 10 iulie 2000, ca urmare a refuzului F.P.S. de a încheia un contract de vânzare în conformitate cu Hotărârea din 10 decembrie 1999 a Curții de Apel București, reclamanta a formulat o acțiune pentru daune-interese.

13. Prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001, Tribunalul București, considerând ca singura posibilitate de executare a hotărârii Curții de Apel era de a acorda reclamantei valoarea pachetului majoritar de acțiuni, a admis acțiunea și a obligat A.P.A.P.S. să îi plătească suma de 17.512.435.300 ROL pentru prejudiciul material suferit, respectiv pierderea posibilității de a deveni proprietara pachetului de acțiuni, suma de 4.597.014.266 ROL cu titlu de penalități și suma de 170.549.820 ROL pentru cheltuielile de judecată, adică în total 22.279.999.386 ROL.

14. A.P.A.P.S. a introdus apel împotriva acestei hotărâri. Printr-o decizie din data de 30 aprilie 2001, Curtea de Apel București a declarat apelul inadmisibil, pe motivul că nu a fost motivat în termenul prevăzut de lege. Ca urmare a recursului A.P.A.P.S., printr-o decizie definitivă din data de 6 noiembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a confirmat decizia Curții de Apel București.

La data de 14 noiembrie 2001, A.P.A.P.S. a vărsat în contul reclamantei cei 22.279.999.386 ROL acordați prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001 de către Tribunalul București.

3. Acțiunea pentru plata penalităților de întârziere

15. La data de 19 martie 2002, reclamanta a chemat în judecată A.P.A.P.S. cu scopul de a o obliga la plata sumei de 5.323.300.538 ROL reprezentând penalități pentru neplată, între 31 ianuarie și 13 noiembrie 2001, pentru suma de 22.279.999.386 ROL.

Prin Hotărârea din 21 iunie 2002, Tribunalul București a admis acțiunea și a obligat pârâta să plătească suma solicitată, precum și suma de 77.908.000 ROL pentru cheltuieli de judecată, respectiv un total de 5.401.208.583 ROL. Această hotărâre a fost investită cu formulă executorie. La data de 28 octombrie 2002, Curtea de Apel București a respins recursul formulat de către A.P.A.P.S. Potrivit informațiilor furnizate de reclamanta, A.P.A.P.S. nu i-a vărsat această sumă.

4. Recursul în anulare

16. La data de 6 noiembrie 2002, procurorul general al României a formulat în fața Curții Supreme de Justiție un recurs în anulare împotriva hotărârii definitive a Tribunalului București din data de 31 ianuarie 2001.

Procurorul general a apreciat că reclamanta nu făcuse proba existenței unui prejudiciu datorat refuzului A.P.A.P.S. de a încheia contractul de vânzare. El a adăugat că Tribunalul București nu verificase dacă erau îndeplinite în speță condițiile de angajare a răspunderii civile a A.P.A.P.S. În plus, acesta a subliniat că acțiunea introdusă de către reclamanta cu scopul de a obliga A.P.A.P.S. de a încheia contractul de vânzare fusese respinsă ca inadmisibilă prin Hotărârea din 1 martie 2002 a Tribunalului București.

17. Reprezentantul reclamantei a cerut respingerea recursului, apreciind că, în speță, nu era vorba de angajarea răspunderii civile delictuale a A.P.A.P.S., ci de transformarea obligației de a încheia contractul de vânzare în obligația de a plăti daune-interese.

18. Prin Decizia din 17 februarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare, a casat Hotărârea din 31 ianuarie 2001 și a dispus restituirea sumei vărsate de către A.P.A.P.S. reclamantei în temeiul acestei hotărâri. Curtea a reținut că, în cazul când executarea silită a unei obligații implicând actul personal al debitorului nu era posibilă, aceasta obligație se transformă în obligație de plată de daune-interese, cu condiția ca creditorul să demonstreze existența unui prejudiciu. Or, în speță, Curtea a considerat că reclamanta nu făcuse proba vreunui prejudiciu.

Astfel, Curtea Supremă a concluzionat că prin hotărârea tribunalului s-a produs o încălcare esențială a legii, ceea ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond, și că, în absența probei prejudiciului material suferit de către reclamantă, aceasta hotărâre era nefondată.

5. Inițierea unei proceduri de executare silită asupra bunurilor reclamantei și a unei proceduri colective de lichidare

19. Printr-un proces-verbal întocmit la data de 12 iunie 2003 de către un executor judecătoresc, conturile bancare ale reclamantei au fost blocate. O procedura de executare silită asupra bunurilor reclamantei a fost inițiată în fața Tribunalului București. La data de 6 mai 2004, tribunalul a suspendat această procedură datorită inițierii procedurii de lichidare menționate mai jos.

20. La data de 14 octombrie 2003, A.P.A.P.S. a cerut Tribunalului București deschiderea unei proceduri de lichidare judiciară împotriva societății reclamante, cu scopul de a-și recupera creanța în cuantum de 29.117.059.776 ROL. La data de 24 martie 2004, A.P.A.P.S. a renunțat la cererea sa de lichidare și, în consecință, tribunalul a pus capăt acestei proceduri.

21. La data de 19 mai 2005, Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (fostă A.P.A.P.S.) a solicitat Tribunalului București redeschiderea procedurii de executare silită asupra bunurilor societății. Procedura este pendinte.

II. Dreptul intern pertinent

A. Codul de procedură civilă 2

2. Articolele relevante dispun:

Articolul 330

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;

2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond, ori când aceasta hotărâre este vădit netemeinică. ”

Articolul 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă. Articolele 330 și 330¹ au fost abrogate prin art. 1 pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.”

B. Codul civil

23. Dispozițiile relevante sunt astfel redactate:

Articolul 1073

„Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.

[...] ”

Articolul 1075

„Orice obligație de a face sau de a nu face se schimbă în desdăunări, în caz de neexecutare din partea debitorului.

[...]"

Articolul 1084

„Daunele-interese ce sunt debite creditorului cuprind în genere pierderea ce a suferit și beneficiul de care a fost lipsit, în afară de excepțiile și modificările mai jos menționate. ”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție

24. Reclamanta susține că repunerea în discuție a Hotărârii definitive a Tribunalului București din 31 ianuarie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Ea invocă prin acest fapt o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede în partea sa pertinentă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială [...], care va hotărî [...] asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]. ”

A. Asupra admisibilității

1. Excepția Guvernului bazată pe nerespectarea termenului de 6 luni

25. Guvernul afirmă că cererea este inadmisibilă din cauza nerespectării termenului de 6 luni. Acesta consideră ca ingerința în drepturile reclamantei a avut loc la 5 septembrie 2002, la data deciziei Curții de Apel București, care a confirmat respingerea acțiunii reclamantei privind încheierea contractului de vânzare a pachetului majoritar de acțiuni ale Societății M.U.

26. Reclamanta apreciază ca ultima decizie internă definitivă este Decizia Curții Supreme de Justiție din 17 februarie 2003.

27. Curtea constată că obiectul cererii nu privește respingerea acțiunii referitoare la încheierea vânzării pachetului majoritar de acțiuni ale Societății M.U., ci desființarea, prin Decizia din data de 17 februarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, a Hotărârii definitive din 31 ianuarie 2001, care obligă statul să plătească reclamantei daune-interese.

28. Cererea fiind introdusă la data de 9 iulie 2003, urmează deci să se respingă excepția tardivității.

2. Asupra admisibilității plângerii

29. Curtea constată că aceasta plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea relevă de altfel că plângerea nu este lovită de nici un alt motiv de inadmisibilitate. Urmează deci de a o declara admisibilă.

B. Pe fond

30. Guvernul se referă la Cauza *Brumărescu*, în care Curtea a concluzionat că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită reexaminării unei hotărâri definitive ca urmare a

introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general care dispunea în acest scop de o putere discreționară [Cauza *Brumărescu împotriva României* (MC), nr. 28.342/95, paragraful 62, CEDO 1999 - VII].

Totuși, Guvernul subliniază că în speță, spre deosebire de cauza citată mai sus, recursul în anulare a fost introdus în termenul legal de un an începând de la data hotărârii atacate și că nu era expresia unei puteri discreționare a procurorului general.

În această privință, Guvernul a arătat că Procesul-verbal din 31 martie 1998, întocmit după analizarea ofertelor prezentate pentru privatizarea Societății M.U., nu a făcut să se nască în patrimoniul reclamantei un drept de proprietate asupra pachetului majoritar de acțiuni ale societății sus-menționate.

Astfel, Guvernul consideră că, recunoscând un asemenea drept și obligând A.P.A.P.S. să plătească reclamantei valoarea acestor acțiuni, tribunalul a comis o eroare, determinând o îmbogățire fără justă cauză a reclamantei în detrimentul A.P.A.P.S. Ținând cont de faptul că eroarea tribunalului nu a fost îndreptată pe căile ordinare de atac, Guvernul consideră că singura posibilitate de a restabili ordinea juridică era intervenția procurorului general pe calea extraordinară a recursului în anulare.

31. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și susține că desființarea Hotărârii definitive din 31 ianuarie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Ea adaugă că, prin admiterea recursului în anulare, Curtea Supremă a dat, de asemenea, dovadă de lipsa de independentă și de imparțialitate.

32. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă, printre altele, ca soluția dată într-un mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe nu trebuie repusă în discuție (Cauza *Brumărescu*, precitată, paragraful 61). În virtutea acestui principiu, nici una dintre părți nu este îndreptățită să solicite supervizarea unei hotărâri definitive și executorii cu singurul scop de a obține rejudecarea procesului și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele de control nu trebuie să utilizeze puterea lor de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă judecata. Supervizarea nu trebuie să devină un apel deghizat, și simplul fapt că pot exista doua puncte de vedere asupra subiectului nu constituie un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu se poate deroga de la acest principiu decât atunci când motive substanțiale și imperioase impun aceasta (Cauza *Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, paragraful 52, CEDO 2003-IX).

33. În speță, întrucât Guvernul susține ca Hotărârea din 31 ianuarie 2001 era rezultatul unei erori de drept, Curtea observă ca hotărârea nu era decât consecința refuzului A.P.A.P.S. de a se conforma Deciziei din 10 decembrie 1999 a Curții de Apel București, și anume obligației de a încheia cu reclamanta un contract de vânzare a pachetului majoritar de acțiuni ale Societății M.U.

34. Desigur, acțiunea reclamantei pentru încheierea unui contract de vânzare a fost în cele din urmă respinsă prin Hotărârea din 1 martie 2002 a Tribunalului București, dar Curtea observă că aceasta respingere a fost motivată de faptul că reclamanta obținuse deja o reparație a prejudiciului sau prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001, reparație pe care tribunalul a considerat-o suficientă. Astfel, Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului în conformitate cu care Hotărârea din 31 ianuarie 2001 ar fi rezultatul unei erori de drept.

35. În orice caz, Curtea observă că A.P.A.P.S. a avut la dispoziție două căi de recurs ordinare, apelul și recursul, pentru a-și expune criticile în privința Hotărârii din 31 ianuarie 2001, dar ca ea le-a pierdut din cauza propriei sale neglijențe, în special din cauza nemotivării apelului în termenul prevăzut de lege.

36. În ceea ce privește termenul de introducere a recursului în anulare, deși în speță, spre deosebire de Cauza *Brumărescu*, în care procurorul general nu era ținut de niciun termen, exercitarea acestei căi de recurs extraordinare trebuia să fi intervenit în termenul legal de un an prevăzut de art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea estimează că aceasta diferență nu este de natură să determine o abordare diferită de Cauza *Brumărescu*.

În această privință, ea subliniază că se regăsesc în prezenta cauză cele două elemente care au condus Curtea în Cauza *Brumărescu* la constatarea ignorării principiului securității raporturilor juridice și, în consecință, a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție, respectiv intervenția într-un litigiu civil a procurorului general care nu era parte în procedură și repunerea pe rol a unei hotărâri definitive care dobândise autoritate de lucru judecat și fusese, în plus, executată.

37. Aceste elemente sunt suficiente pentru Curte pentru a ajunge la concluzia că desființarea Hotărârii definitive din 31 ianuarie 2001 a adus atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil.

38. În consecință, art. 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat.

39. Date fiind concluziile anterioare, Curtea consideră că nu este necesar să examineze separat plângerea reclamantei privitoare la pretinsa lipsă de independentă și de imparțialitate a Curții Supreme de Justiție, aceasta plângere neconstituind decât unul dintre aspectele particulare ale dreptului la un proces echitabil consacrat prin art. 6 alin. 1 din Convenție, care a fost deja examinat de Curte.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1

40. Reclamanta se plânge că Decizia Curții Supreme de Justiție din 17 februarie 2003 a adus atingere dreptului sau de proprietate, astfel cum este recunoscut prin art. 1 din Protocolul nr. 1:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau a amenzilor. ”

A. Asupra admisibilității

1. Asupra existenței unui bun

41. Guvernul recunoaște că prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001 reclamantei i s-a recunoscut o creanță față de stat, reprezentând valoarea pachetului majoritar de acțiuni ale Societății M.U. Totuși, acesta apreciază că hotărârea era greșită, pentru că reclamanta nu obținuse înainte un drept de proprietate asupra acestor acțiuni. În această privință, Guvernul subliniază că Procesul-verbal din 31 martie 1998 nu constituia un titlu de proprietate și că, în plus, acțiunea reclamantei vizând obligarea A.P.A.P.S. la încheierea unui contract de vânzare a acțiunilor sus-menționate a fost respinsă prin Hotărârea din 1 martie 2002 a Tribunalului București. Astfel, Guvernul apreciază că anularea Hotărârii din 31 ianuarie 2001 era necesară pentru a remedia o eroare de drept care dădea naștere unei îmbogățiri fără justă cauză a reclamantei și, prin urmare, pentru a restabili ordinea juridică.

42. Curtea observă în primul rând că nu este contestat că în baza Hotărârii din 31 ianuarie 2001 reclamanta avea o creanță suficient stabilită pentru a fi exigibilă. De altfel A.P.A.P.S. i-a plătit această sumă de care s-a putut bucura netulburată până la Decizia Curții Supreme de Justiție din 17 februarie 2003. Astfel, Curtea apreciază că reclamanta avea un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

2. Asupra admisibilității plângerii

43. Curtea constată că aceasta plângere nu este în mod evident nefondată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea relevă de asemenea că aceasta nu este lovită de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Urmează deci să o declare admisibilă.

B. Asupra fondului

44. Curtea apreciază că a avut loc o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantei prin faptul că decizia sus-menționată a Curții Supreme de Justiție a casat Hotărârea definitivă din 31 ianuarie 2001, deși aceasta hotărâre fusese executată, și că, prin urmare, o procedură de restituire a sumelor încasate în virtutea acestei hotărâri a fost declanșată împotriva reclamantei. Decizia Curții Supreme a avut deci ca efect privarea reclamantei de bunul sau, în sensul celei de a doua fraze a primului paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1.

45. O privare de proprietate potrivit acestei norme poate fi justificată doar dacă se demonstrează în mod special că ea a intervenit pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în dreptul de proprietate trebuie să răspundă criteriului proporționalității (Cauza *Brumărescu*, precitată, paragrafele 73-74).

46. În speță, Curtea observă că Guvernul invocă o eroare de drept a tribunalului pentru a justifica ingerința în dreptul de proprietate al reclamantei. Or, ținând cont de faptul că statul

ar fi putut beneficia de două căi de atac pentru a o remedia, dacă nu le-ar fi pierdut din propria sa neglijență, Curtea apreciază că, în ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, aceasta pretinsă eroare nu putea fi suficientă pentru a legitima privarea de un bun dobândit în deplină legalitate ca urmare a unui litigiu civil definitiv soluționat.

47. În plus, admitând chiar că se poate demonstra că privarea de proprietate ar fi servit unei cauze de interes public, Curtea consideră că echilibrul just a fost rupt și că reclamanta a suportat o sarcină specială și exorbitantă atunci când a fost privată nu numai de proprietatea asupra acțiunilor Societății M.U., dar și de orice despăgubire în această privință.

48. Prin urmare, a avut loc o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

49. În termenii art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. ”

A. Prejudiciul

50. Reclamanta solicită cu titlu de prejudiciu material suma de 22.279.999.386 ROL sau echivalentul în euro, sumă care i-a fost acordată prin Hotărârea Tribunalului București la data de 31 ianuarie 2001, precum și suma de 5.401.208.538 ROL cu titlu de penalități de întârziere acordate prin Hotărârea din 21 iunie 2002 a Tribunalului București. Reclamanta solicită de asemenea suma de 382.275 dolari americani (USD) cu titlu de beneficiu nerealizat datorită imposibilității de a prelua controlul asupra activității Societății M.U.

Reclamanta solicită suma de 500.976 EUR cu titlu de prejudiciu moral adus reputației sale ca urmare a deschiderii unei proceduri de lichidare judiciară.

51. Guvernul contestă aceste pretenții. El reiterează că suma acordată prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001 era rezultatul unei erori de drept a tribunalului.

În ceea ce privește celelalte sume reclamate, Guvernul susține că nu există nicio legătură directă între încălcarea invocată și pretinsul prejudiciu material și moral suferit. În plus, afirmă că problemele financiare ale reclamantei erau anterioare cererii A.P.A.P.S. de deschidere a unei proceduri de lichidare și că mai mulți creditori angajaseră deja proceduri de poprire ale conturilor reclamantei.

52. Curtea constată că, la data de 14 noiembrie 2001, reclamantei i s-a plătit suma de 22.279.999.386 ROL, acordată prin Hotărârea din 31 ianuarie 2001 a Tribunalului București, suma aflată și în prezent în posesia sa, în ciuda unei proceduri de executare silită care este în curs.

53. Cu privire la celelalte sume solicitate cu titlu de despăgubire materială, Curtea consideră că nu există o legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și aceasta din urma. În plus, în ceea ce privește penalitățile de întârziere, Curtea observă ca Hotărârea din 21 iunie 2002 a Tribunalului București nu a făcut obiectul unui recurs în anulare și ca reclamanta poate încă să ceară executarea silită pentru a recupera creanța stabilită în favoarea sa. În ceea ce privește beneficiul nerealizat, Curtea nu poate să facă speculații asupra eventualei evoluții economice a reclamantei dacă ea ar fi preluat controlul Societății M.U.

54. Astfel, Curtea estimează ca nicio sumă nu ar putea să fie alocată reclamantei cu titlu de prejudiciu material în legătură directă cu încălcarea constatată a art. 6 alin. 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

55. Cu privire la repararea prejudiciului moral, Curtea a hotărât deja ca prejudiciul, altul decât cel material, poate prezenta pentru o societate comercială elemente mai mult sau mai puțin „obiective” și „subiective”. Printre aceste elemente trebuie recunoscute reputația întreprinderii, dar totodată și incertitudinea în planificarea deciziilor de luat, anomaliile cauzate în însăși gestiunea întreprinderii, ale căror consecințe nu se pretează la un calcul exact, și, în sfârșit, cu toate ca într-o foarte mică măsură, neliniștea și neplăcerile încercate de membrii organelor de conducere ale societății [*Cauza Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei* (MC), nr. 35.382/97, 35, CEDO 2000-IV].

56. În speță, Curtea apreciază că situația de incertitudine prelungită în care a fost plasată reclamanta a cauzat în mod obiectiv, pe de o parte, anomalii considerabile în planificarea deciziilor de luat în privința gestiunii activității sale economice și, pe de altă parte, neplăceri în relațiile reclamantei cu alte societăți. De altfel, aceasta incertitudine a cauzat o atingere a reputației reclamantei în ochii clienților actuali și potențiali [a se vedea *mutatis mutandis* *Cauza Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei* (satisfacție echitabilă), nr. 48.553/99, paragraful 80, 2 octombrie 2003].

57. Ținând seama de ansamblul elementelor care se găsesc în posesia sa și statuând în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea decide să aloce reclamantei suma de 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

58. Reclamanta nu a solicitat cheltuielile efectuate în fața jurisdicțiilor interne și în fața Curții.

59. În aceste condiții, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

60. Curtea consideră adecvat să stabilească rata dobânzilor moratorii pornind de la rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 procente.

Pentru aceste motive,

CURTEA,
ÎN UNANIMITATE:

1. declara cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție;
3. hotărăște că a avut loc o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni începând din ziua în care hotărârea va deveni definitivă în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 5.000 EUR (cinci mii de euro) pentru prejudiciul moral, plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, începând de la expirarea respectivului termen și până la plata, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, aplicabilă în timpul acestei perioade, majorată cu 3 procente;

5. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 1 decembrie 2005, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

președinte

Vincent Berger,

grefier